

Дамян Дамянов

На чаша

На Величко Хинов

Когато тънех в най-гъст черен мрак,
от свой и чужд забравен и нарочен,
и бе потънал в бурен моя праг,
ти пръв дойде и бурена прескочи.

Не се уплаши като всички, ни
се сепна ти от хули и омрази.
Подаде ми ръката си: „Стани!“
Поех я и възкръснах като Лазар.

Не ме окая, нито утеши,
а просто изгърваната писалка
отново върна в мойта длан: „Пиши!“
Не бяха нужни думи-зальгалки.

Не беше нужно нищо друго. На –
заклевам ти се, без да се преструвам.
И ме опари някаква вина:
забравил бях дори, че съществуващ,

че бяхме много – някога, тогаз –
тъпла безгрижници в години луди,
жени и кръчми... А един от нас
ни каза „лека нощ“, не се събуди...

...Ах, тя е дълга нашта... Жив роман –
тъги, неволи, драми и въздишки.
Било какво било... Той си остана там,
в „основите“... И кой ще го опише...

Един след друг от стария ни взвод,
другарю мой, изпадаме, стареем...
Като с откос картечен. Ех, живот!
Какъвто и да е! Ще го живеем!

Но в тази вечер уж добра, пък зла,
ракията аз гледам и се питам:
защо уж я изливаме в гърла,
а, люта, ни излиза през очите?

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8526>]